

17.31x13.15	1	עמוד 19	כותרת -	ידיעות אחרונות	29/05/2022	81839694-8
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790						

מדרון חלקלק ללאומנות. ד"ר מיכה גודמן מציג לאמץ הקשבה רדיי קלית על מנת להבין רבדים נוספים של סוגיות טעונות כמו הנושאים הנפיצים הללו. דגל אכן מהווה ביטוי למכמני הנפש של הקולקטיב: רובנו מתרגשים מכך בימי העצמאות והזיכרון. הדגל אכן מבטא את עוצמתנו וכוחנו, במובן הטוב של המילה. הבעיה שלא כולם עושים את האבחנה בין כוח לכוחניות: כאשר הנפת דגל ישראל בשער שכם אינה רק ביטוי לריבונות אלא גם ביטוי לאלומות וקריאות גזעניות כלפי הערבים, קשה לרבים גם מבין הציונים והיהודים הגאים להזדהות עם יום ירושלים והדגלים הנישאים בידי הצועדים.

גישה אחרת רואה בהנפת דגלים, ובעיקר ביום ירושלים, ביטוי לחוסר הביטחון שלנו בעצמנו. חברה הבוטחת בצדקת הדרך אינה נדרשת להחזין זאת מעל כל גבעה ועץ רענן. מי שבטוח בזיקתו לירושלים אינו צריך להפגין זאת בחוצות העיר ובכל העיר. ואכן, בימים כתיקונם ההחצנה בעייתית. לא בכדי חז"ל כבר אמרו בחר-כמתם הרבה "שאינן הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין". אלא דא עקא, החברה הישראלית אכן איבדה את ביטחונה בכל המישורים, החל מהביטחון בצדקת הדרך ועבור בביטחון הקיומי. יותר מכל, חלקים רבים מרגישים שאיבדנו את הכבוד הלאומי. לא מדובר רק בלוקאל-פטריוטיזם: ישנה תחושה הולכת וגוברת שאיבדנו את משמעות קיומנו כאן, החל מטשטוש השייכות להר הבית וירושלים, ועבור בחוסר מעש מול דגלי אש"ף ברחובות ישראל הקוראים תיגר על זכות הקיום של המדינה היהודית. יותר ויותר ישראלים מאבדים את ביטחונם שמדינת ישראל אכן תעמוד על ריבונותה, בנגב, בגליל ובירושלים, ותצדיק את עצם קיומה כמדינה יהודית ודמוקרטית. ככל שמגמה זו תלך ותתחזק, אנו עלולים למצוא את עצמנו בעולם של כוחנות.

לבנט ולפיד יש את כל הפוטנציאל להפיג את החששות מאובדן הדרך. יכול להיות שאם הם יאמצו את השייר "שאו ציונה נס ודגל", החברה הישראלית לא תזדקק להניף את הדגל בכל עת ובכל שעה. ■

מה יש בדגל

לפני 125 שנה, בקונגרס הציוני הראשון, התעקש הרצל על הנפת דגל ישראל. במעמד זה חובר השייר "שאו ציונה נס ודגל", ומאו דגל ישראל - המזכיר לנו את הטלית - מהווה ביטוי וסמל לשייכות לתקומת ישראל. אלפי שנים לפני הרצל, ירושלים נהפכה לסמל המשקף את חיבורו של עם ישראל לארצו. במלחמת העצמאות התעקש בן גוריון מול רבים ממפקדי הצבא דאו להמשיך להילחם על ירושלים, למרות המחיר הגבוה בחיי אדם. מאז הרבה מים זדמו בירדן, וירושלם לים ודגל ישראל מהווים חלק מסלע המחלוקת בחברה הישראלית.

כל מי שעתידה של מדינת ישראל חשוב לו צריך לשאול כיצד הגענו למצב שסמלים כה מובהקים איבדו את משמעותם בחלקים מסוימים של החברה. כיצד הנפת דגלי ישראל באוניברסיטת תל-אביב מול ים של דגלים פלסטיניים, המבטאים שלילה של עצם קיום המדינה, נחשבים מעשה אלים ופרובוקטיבי. ומדוע, בנוסף, כה רבים בקרבנו מסתייגים מהדגלים המונפים ביום ירושלים?

יש הסברים רבים לאנומליה זו. ניתן ליחס זאת לאובדן הדרך של הציונות, לחוסר אמונה בצדקת הדרך, או לייחס זאת לגישה הפרוגרסיבית המאמצת בעיקר ערכים אוניברסליים, שלפיהם לאומיות היא